

Sygn. akt I ACa 896/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Lucyna Świdorska-Pilis
Sędziowie :	SA Joanna Naczyńska (spr.) SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Barbara Białożył

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt I C 550/16,

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Lucyna Świdorska-Pilis	SSA Joanna Naczyńska
-------------------------------------	----------------------------	----------------------

Sygn. akt I ACa 896/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 maja 2017r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w (...) na rzecz powoda M. O. 37.927,79zł z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez wydanie

orzeczenia niezgodnego z prawem. Kwotę tę zasądził z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 2 listopada 2016r. Oddalił powództwo w pozostałej części i zasądził od pozwanego na rzecz powoda 4.192,54zł z tytułu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie to Sąd Okręgowy podjął po ustaleniu, że pomiędzy powodem a A. O. toczyły się wzajemnie sprawy sądowe o zapłatę oraz, że stwierdzona prawomocnym orzeczeniem wierzytelność M. O. wobec A. O. z odsetkami i kosztami postępowania na dzień 21 kwietnia 2015r. wyniosła 28.060,42zł (wyrok Sądu Rejonowego w C. z 11 marca 2014r., XII C 695/10 i wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z 9 grudnia 2014r., VIC 629/14), zaś stwierdzona prawomocnym orzeczeniem wierzytelność A. O. wobec M. O. z odsetkami i kosztami postępowania na dzień 21 kwietnia 2015r. wyniosła 37.927,29zł (wyrok Sądu Rejonowego w C. z 4 grudnia 2014r., XII C 1025/14 i wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z 14 kwietnia 2015r. sygn. VICa 136/16). W 2015r. powód egzekwował swą, wyżej opisaną wierzytelność w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. J. Z., pod sygn. Km 302/15. W toku tego postępowania Komornik ustalił, że dłużniczka nie pobiera zasiłków emerytalno-rentowych, że na jej rachunkach bankowych brak jest środków pieniężnych oraz że jest właścicielką nieruchomości położonej w C. przy ul. (...), o powierzchni 0.0654 ha, która to nieruchomość była wówczas obciążona hipotekami na rzecz Banku do kwoty 578.680,20 zł. W dniu 21 kwietnia 2015r. powód potrącił przysługującą mu wobec A. O. wierzytelność w kwocie 28.060,42zł z wierzytelnością A. O. w wysokości 37.927,29zł, a różnicę w kwocie 9.867,37zł zapłacił na wskazany przez nią rachunek bankowy. Wskutek tego potrącenia postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku powoda pod sygn. Km 302/15, na wniosek powoda zostało umorzone. Powód prowadził już wcześniej - w latach 2010 - 2013r. postępowania egzekucyjne wobec A. O., które zakończyły się wyegzekwowaniem należności. A. O. zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej 1 kwietnia 2016r. (działalność tę prowadziła przez dwa lata). W dniu 21 czerwca 2016r. sprzedała nieruchomość położoną w C. przy ul. (...). Wyrokiem z 23 czerwca 2016r., V CNP 55/15 Sąd Najwyższy stwierdził, że wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z 14 kwietnia 2014r. wydany w sprawie VI Ca 136/15 zasądzający od M. O. na rzecz A. O. 24.000zł z ustawowymi odsetkami i kosztami (w oparciu, o który potrącona została wierzytelność A. O. w kwocie 37.927,29zł) jest niezgodny z prawem. Powód wezwał pozwanego Skarb Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w (...) do naprawienia szkody wyrządzonej przez wydanie tego wyroku przez zapłatę dochodzonej pozwem kwoty 46.962,19zł. Pozwany odmówił świadczenia.

Sąd Okręgowy stwierdził, że podstawę prawną żądania pozwu stanowią normy art. 417 k.c. i 417¹§2 k.c. oraz wyjaśnił, że dla przypisania pozwanemu w oparciu o nie odpowiedzialności konieczne jest wykazanie trzech przesłanek: po pierwsze - bezprawności działania lub zaniechania pozwanego; po wtóre – szkody powoda, a po trzeciej - adekwatnego związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem pozwanego a szkodą, przy czym w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania (zaniechania), z którego według twierdzenia powoda wynikała szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy powód doznał szkody i jakiego rodzaju, a dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego.

Odnośnie do pierwszej przesłanki Sąd Okręgowy zauważył, że skoro szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia, jej naprawienia - zgodnie z art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. powód mógł żądać po uprzednim stwierdzeniu niezgodności z prawem tego orzeczenia we właściwym postępowaniu, wywołanym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Podkreślił, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem odwoławczym, ale specjalnym środkiem prawnym, służącym umożliwieniu uzyskania odszkodowania od państwa na podstawie art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. Dlatego też art. 424⁽¹⁾ § 1 k.p.c. stanowi, że skarga przysługuje tylko wówczas, gdy przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została wyrządzona szkoda. A contrario, jeżeli szkoda nie wystąpiła, skarga nie przysługuje, czyli jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2010 r. I CNP 5)10, Lex nr 603885). Przenosząc te rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy, Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powód przedłożył orzeczenie stanowiące prejudykat dla rozstrzygnięcia, jakim jest wyrok Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2016r. (V CNP 55/15), stwierdzający niezgodność z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z 14 kwietnia 2015r. (VI Ca 136/15). Zaakcentował, że stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku nie wyeliminowało go z obrotu prawnego, lecz otworzyło powodowi drogę do dochodzenia odszkodowania, oraz, że wyrok Sądu Najwyższego stwierdzający niezgodność z prawem nie stanowi samoistnej materialnoprawnej podstawy roszczenia o odszkodowania, jego wydanie jest

równoznaczne jedynie z zaistnieniem przesłanki bezprawności działania pozwanego i nie przesądza automatycznie o istnieniu pozostałych przesłanek (wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2009r. IV CSK 40/08, Lex nr 492160).

Sąd Okręgowy stwierdził, że zachodziła także druga z wymienionych w art. 417 k.c. przesłanek. Powód wykazał bowiem, że na skutek wadliwego orzeczenia Sądu Okręgowego w Częstochowie w sprawie VI Ca 629)14 doznał szkody, ponieważ został obciążony obowiązkiem zapłaty na rzecz A. O. kwoty 37.927,79 zł (należność główna wraz ustawowymi odsetkami i kosztami) i obowiązek ten spełnił przez potrącenie z tą wierzytelnością własnej wierzytelności w kwocie 28.060,42zł, stwierdzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z 11 marca 2014r. w sprawie XII C 695/10 i przez zapłatę kwoty 9.867,37zł bezpośrednio na rachunek bankowy A. O.. Sąd Okręgowy przyjął, że pozwany bezzasadnie zarzuca, iż wykazanie przez powoda szkody uzależnione jest od wykazania, że posiadany przez A. O. majątek byłby wystarczający do zaspokojenia wierzytelności powoda i bezpodstawnie wywodzi, że ewentualna szkoda powoda nie ma charakteru szkody rzeczywistej, ale postać utraconych korzyści, które powód potencjalnie mógłby osiągnąć w przypadku skutecznej egzekucji wierzytelności. Sąd Okręgowy zauważył, że wyrok uprawniający powoda do egzekucji potrąconej kwoty 28.060,42zł uprawomocnił się 9 grudnia 2014r., zatem świadczenie nim stwierdzone - zgodnie z art. 125§1 k.c. - co do zasady mogłoby być egzekwowane przez 10 lat (do 9 grudnia 2024r.), bądź dłużej w sytuacjach przerwania biegu przedawnienia określonych w art. 123 k.c., a jako, że nie jest możliwe ustalenie jak w tym okresie (w przyszłości) przedstawiać się będzie sytuacja majątkowa dłużniczki, to nieuprawnione byłoby założenie, że dłużniczka nie będzie posiadać żadnego majątku, ani uzyskiwać żadnych dochodów. Sąd Okręgowy stwierdził, że szkodę powoda stanowi utrata możliwości egzekwowania należności z tego wyroku, ponieważ postępowanie egzekucyjne, prowadzone przeciwko dłużniczce (sygn. akt Km 302/15) zostało umorzone, a powód nie ma możliwości jego ponownego wszczęcia z uwagi na potrącenie tej wierzytelności. Podkreślił, że skutkiem potrącenia jest umorzenie wierzytelności przysługującej mu od A. O. (art. 498§2 k.c.). Jako, że prowadzenie postępowania egzekucyjnego wobec dłużniczki świadczenia w wysokości 28.060,42 zł przestało być możliwe, to stanowisko powoda, że poniósł szkodę w tej wysokości jest w pełni uzasadnione. Przyjął, że szkodą jest także brak możliwości zwrotnego wyegzekwowania kwoty zapłaconej przelewem, tj. 9.867,37zł.

Oceniając zaistnienie trzeciej przesłanki, Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 361 § 1 k.c., który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i przyjął, że normalny związek przyczynowy występuje także w sytuacji, gdy pewne zdarzenie stworzyło warunki do powstania innych zdarzeń, z których dopiero ostatnie stało się bezpośrednią przyczyną szkody. Stwierdził, że uprawomocnienie się wyroku w sprawie XIIC 1025/14 (uznanego następnie za niezgodny z prawem) skłoniło powoda do potrącenia objętych nim świadczeń oraz, że czynność ta była ze wszelkich miar rozsądna i podjęta w dobrze pojmowanym interesie powoda, ponieważ powód nie mógł już w żaden sposób wzruszyć wyroku obligującego go do świadczenia na rzecz A. O., a spełnienie tego świadczenia pozwoliło mu na uniknięcie ewentualnych kosztów postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko niemu przez A. O.. Sąd Okręgowy stwierdził, że zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy wydaniem niezgodnego z prawem wyroku w sprawie XIIC 1025/14, a doznaną przez powoda szkodą w postaci utraty możliwości egzekwowania potrąconej wierzytelności, stwierdzonej wyrokiem w sprawie XII C 695/10 w kwocie 28.060,42zł oraz w postaci utraty kwoty 9.967,37zł zapłaconej przelewem na rzecz A. O..

Odnosząc się do żądania zasądzenia sumy 3.693,02zł stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe od kwoty 37.927,79zł (28.060,42zł+9.967,37zł) za okres od 23 kwietnia 2015r. (od dnia potrącenia) do 1 listopada 2016r. (do dnia, w którym upłynął termin zapłaty wskazany przez powoda w wezwaniu przedsądowym), Sąd Okręgowy podkreślił, że zobowiązanie dłużnika do naprawienia szkody spowodowanej czynem niedozwolonym ma charakter bezterminowy, a zatem roszczenie o zapłatę odszkodowania staje się wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika do świadczenia (art. 455 k.c.), w związku z czym zgodnie z art. 481§1 k.c., wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie nie wcześniej niż od dnia następującego po doręczeniu dłużnikowi wezwania do zapłaty. Jako, że powód wezwał pozwanego do zapłaty, zakreślając mu termin do spełnienia świadczenia do 31 października 2016r., a dzień 1 listopada jest dniem ustawowo wolnym od pracy, zatem może dochodzić odsetek za opóźnienie dopiero od 2 listopada 2016r., a żądanie zasądzenia odsetek za okres wcześniejszy - od 23 kwietnia 2015r. do 1 listopada 2016r. - jest bezpodstawne.

Powyższe konstatacje legły u podstaw zasądzenia przez Sąd Okręgowy od pozwanego na rzecz powoda - w oparciu o art. 417 i 417¹ § 2 k.c. - 37.927,79 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 2 listopada 2016r. Żądanie odsetek za okres wcześniejszy, Sąd Okręgowy oddalił w oparciu o art. 455 k.c. w zw. z art. 481§1 k.c., jako bezzasadne. Nie uwzględnił również Sąd Okręgowy powództwa w części obejmującej żądanie zapłaty 4.800 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez powoda w postępowaniu zakończonym wydaniem wyroku niezgodnego z prawem, które byłyby zasądzone na rzecz powoda w sytuacji wydania wyroku zgodnego z prawem (oddalającego powództwo A. O.). Przyjął, że te koszty, nawet gdy zostały poniesione nie mieszczą się w pojęciu szkody wyrządzonej przez wydanie orzeczenia. Koszty procesu Sąd Okręgowy - w oparciu o art. 100 k.p.c. - stosunkowo rozdzielił między stronami, zasądzając z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda 4.192,54 zł, przy przyjęciu, że powód utrzymał się ze swym roszczeniem w 81,7%, poniósł opłatę od pozwu w wysokości 2.321zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600zł oraz opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17zł, a koszty poniesione przez pozwanego obejmowały kwotę 3.600zł.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, domagając się jego zmiany w części zasądzonej 32.877,42zł z ustawowymi odsetkami od 2 listopada 2016r. przez oddalenie powództwa także w tej części i adekwatne do takiego wyniku sporu rozstrzygnięcie o kosztach procesu oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Zarzucił, że uwzględniając powództwo w zaskarżonym zakresie Sąd Okręgowy naruszył art. 233§ k.p.c., co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ nie poczynił ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności pominął, że:

- w 2015 i 2016r. przeciwko dłużniczce A. O. prowadzone były co najmniej dwa postępowania egzekucyjne, oprócz postępowania prowadzonego z wniosku powoda,
- w 2017r. w Internecie oferowano sprzedaż wierzytelności wobec A. O. przysługujących innemu wierzycielowi niż powód,
- w 2015r. A. O. posiadała wysokie zadłużenie względem Banku oraz, że w celu spłaty tego zadłużenia była zmuszona do sprzedaży nieruchomości położonej w C. przy ul. (...),
- powód w trakcie egzekucji prowadzonych przeciwko A. O. prowadzonych przed 2015r. nie składał wniosku o wszczęcie egzekucji z nieruchomości oraz, że nie zamierzał składać takiego wniosku również w trakcie postępowania wszczętego w 2015r.

Apelujący zarzucił również Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 328§2 k.p.c. przez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku, czy Sąd uznaje szkodę poniesioną przez powoda za *damnum emergens*, czy też za *lucrum cessans*. Nadto zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 361§2 k.c. przez jego błędną wykładnię i uznanie, że utrata możliwości egzekwowania wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym jest zawsze równoznaczna z poniesieniem szkody odpowiadającej nominalnej wartości wierzytelności;
- art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 361§ k.c. przez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w zasądzeniu odszkodowania za szkodę w postaci utraconych korzyści pomimo, że powód nie wykazał z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością, że w braku zdarzenia szkodzącego osiągnąłby on korzyść (doprowadził do wyegzekwowania wierzytelności względem A. O.);
- art. 417¹ § 2 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że szkodą wynikającą z wydania niezgodnego z prawem wyroku są koszty procesu zasądzone na rzecz strony przeciwnej w tym wyroku.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego. Wniósł o przeprowadzenie dowodu z potwierdzenia przelewu wyegzekwowanego świadczenia, dokonanego na rzecz powoda przez Komornika w dniu 11 lipca 2017r., wniosku powoda o wszczęcie i przeprowadzenie egzekucji z 15

listopada 2016r. i wezwania z 13 stycznia 2017r. w celu wykazania, że prowadzona przez niego przeciwko A. O. egzekucja kosztów zasądzonych wyrokiem Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2016r., V CNP 55/15 okazała się skuteczna. Okoliczności te nie wymagały dowodu, ponieważ nie zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wbrew wywodom apelującego, Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok nie naruszył przepisów procesowych. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie były prawidłowe i wystarczające, nie zachodziła potrzeba ich uzupełnienia. Znajdowały one pełne potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Podejmując je, Sąd Okręgowy nie naruszył w żadnej mierze przepisów procesowych, w tym art. 233 §1 k.p.c., jako że nie przekroczył zasad swobodnej oceny dowodów, ani też nie naruszył zasad logiki i doświadczenia życiowego. Stąd ustalenia te Sąd Apelacyjny je podzielił i przyjął za własne, dzieląc też w pełni ich ocenę prawną.

Pozwany na etapie postępowania apelacyjnego nie neguje już powództwa w części obejmującej żądanie zapłaty 5.150,37zł, stanowiącej różnicę między kwotą 9.967,37zł jaką powód przekazał na rachunek bankowy A. O. a kwotą kosztów w wysokości 4.817zł, z tym uzasadnieniem, że dokonana przez powoda wpłata gotówkowa powinna zostać zaliczona w pierwszej kolejności na poczet kosztów procesu, które jako należność uboczna nie stanowią elementu szkody wyrządzonej przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia. Czyniąc przedmiotem sporu na etapie postępowania apelacyjnego żądanie zapłaty kwoty 32.877,42zł (28.060,42zł + 4.817zł) pozwany twierdzi, że powód nie wykazał, by utracił w sposób trwały możliwości wyegzekwowania tej kwoty od powódki. Stanowisko pozwanego jest nieuprawnione.

Przede wszystkim nie można w okolicznościach sprawy różnicować skutków spełnienia świadczenia dokonanego w formie potrącenia i w formie przelewu na rachunek bankowy. I potrącenie i zapłata doprowadziły do uszczuplenia majątku powoda. Zaś potencjalnej bezskuteczności egzekucji A. O. (wyłączającej szkodę powoda) nie dowodzi fakt prowadzenia przeciwko A. O. postępowań egzekucyjnych w latach 2015 i 2016, w co najmniej trzech sprawach (z wniosku powoda i dwóch innych), ani okoliczność, że powód nie skierował egzekucji do jej nieruchomości. Bezskuteczności egzekucji nie można domniemać także z treści nieautoryzowanego internetowego ogłoszenia oferującego sprzedaż wierzytelności wobec dłużniczki, ani nawet z faktu, że sprzedała ona nieruchomości obciążoną hipotekami. Po pierwsze wcześniejsze postępowania egzekucyjne z wniosku powoda przeciwko A. O. prowadzone w latach 2010 – 2013 były skuteczne. Po wtóre, dłużniczka zbyła nieruchomość po to, by spłacić swoje długi i nie można wykluczyć, że z uzyskanych środków mogłaby zaspokoić roszczenie powoda. Po trzecie, powód mógłby egzekwować swą wierzytelność co najmniej do 9 grudnia 2024r., w którym to czasie dłużniczka mogłaby spłacić powoda lub nabyć majątek pozwalający powodowi na zaspokojenie jego roszczeń. Po czwarte - bezskuteczności egzekucji powoda wobec A. O. jednoznacznie przeczy przeprowadzenie w toku procesu skutecznej egzekucji kosztów zasądzonych przez Sąd Najwyższy w wyroku stwierdzającym niezgodność z prawem. W tej sytuacji trafną była teza Sądu Okręgowego, że powód uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności wobec A. O., lecz możliwość jej zaspokojenia trwale utracił wobec potrącenia tej wierzytelności z wierzytelnością stwierdzoną wyrokiem niezgodnym z prawem w tym zdarzeniu upatrywać źródła doznanej przez powoda szkody.

Wyrządzona powodowi szkoda ma charakter szkody rzeczywistej (damnum emergens) i na taki jej charakter wyraźnie i jednoznacznie wskazał też Sąd Okręgowy (drugi akapit strony 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), klarownie wyjaśniając, że pozwany wadliwie zarzuca i wywodzi, że szkoda ta powinna być rozpatrywana w kategoriach utraconych korzyści (lucrum cesans). Przytoczony wywód Sądu Okręgowego wykazuje oczywistą bezzasadność podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przez ten Sąd art. 328§2 k.p.c. O rzeczywistym charakterze szkody świadczą przywołane przez Sąd Okręgowy argumenty, w szczególności to, że stwierdzenie niezgodności z prawem nie wyeliminowało z obrotu prawnego wyroku zobowiązującego powoda do świadczenia na rzecz A. O. kwoty 37.927,29zł, nie ubezskutečniło tego wyroku, jak i nie ubezskutečniło dokonanego przez powoda potrącenia stwierdzonej nim wierzytelności z wierzytelnością powoda wobec dłużniczki. Trafnie też Sąd Okręgowy przyjął, że wobec dokonanego potrącenia powód trwale utracił możliwość wyegzekwowania od A. O. wierzytelności objętej tytułem wykonawczym

stanowiącym zaopatrzonej w klauzulę wykonalności wyrok Sądu Rejonowego w C. z 11 marca 2014r., XII C 695/10, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z 9 grudnia 2014r., VIC 629/14. Skutkiem potrącenia wzajemnych wierzytelności powoda i A. O. było nie tylko umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku powoda przeciwko dłużniczce A. O., ale i umorzenie wierzytelności przysługującej powodowi względem A. O. (art. 498§2 k.c.). Zatem wbrew wywodom apelacji zaskarżony wyrok nie narusza ani art. 361§2 k.c., ani art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c.

Zaskarżony wyrok nie narusza art. 417¹ § 2 k.c. także w odniesieniu do kwoty 4.817zł. Nieuprawnionym jest bowiem twierdzenie pozwanego, że koszty w tej kwocie powinny być rozliczone z kwoty przelewu, a nie w ramach potrącenia, zwłaszcza że potrącenie zostało dokonane wcześniej (21 kwietnia 2015r.) niż przelew (23.kwietnia 2015r.). Przede wszystkim jednakże, Sąd Okręgowy trafnie wyjaśnił, że szkodą wynikającą z wydania niezgodnego z prawem wyroku nie mogą być jedynie koszty jakie zostałyby zasądzone, gdyby wyrok uznany za niegodny z prawem nie był wydany, a w jego miejsce zapadłby wyrok zgodny z prawem, nawet jeśli powód wykaże, że koszty te poniósł. Tylko te koszty pozostają poza zakresem szkody wyrządzonej przez wydanie wyroku niezgodnego z prawem. Natomiast każde rozstrzygnięcie zawarte w wyroku uznanym następnie za niezgodny z prawem, które zobowiązywało powoda do świadczenia, w tym także z tytułu kosztów i które powód zaspokoił mieści się w pojęciu szkody, której naprawienia powód mógł żądać.

Z tych to też przyczyn, Sąd Apelacyjny uznał, iż zarzuty apelacji nie są w stanie wzruszyć trafności zaskarżonego wyroku i w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, zasądzając - w oparciu o art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. - od pozwanego na rzecz powoda 2700 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, czyli w stawce minimalnej, określonej w § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm. w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji).

SSO del. Aneta Pieczyrak SSA Lucyna Świdarska SSA Joanna Naczyńska

- Pisulińska - Pilis